

Wang Di. (2023). Study of Problem-Based Learning Together with Questioning Technique to promote Choreography Dance Design Ability of Dance Students. Master of Education (Curriculum and Instruction). Advisors: Assoc. Prof. Dr.Sombat Kotchasit, Asst. Prof. Dr.Rekha Arunwong

ABSTRACT

This quasi-experimental research aimed to 1) compare the dance design ability of students before and after learning through the Problem- Based Learning (PBL) together with questioning techniques, and 2) compare the dance design ability of students after learning through the PBL together with questioning techniques with the determined criterion of 70%. The sample was 20 third-year students majoring in Dance Choreography at Music College of Langfang Normal University, the People's Republic of China. They were derived from cluster random sampling method. Research instruments included lesson plans and dance design ability tests. The t-test for dependent and t-test for one sample were used for statistical analysis.

The results showed that: 1) students' dance design ability after learning through the PBL together with questioning techniques was significantly higher than that before learning through the PBL together with questioning techniques at the .05 level ($t=7.06$, $p=.00$). And 2) students' dance design ability after learning through the PBL together with questioning techniques was higher than the criterion of 70 % with statistical significance at the .05 level ($t=30.55$, $p=.00$).

The knowledge gained from this research was that the PBL together with questioning technique consisted of 6 steps: 1) design questions and ask questions, 2) analyze problem and experiment, 3) drive and control progress, 4) demonstration of test result, 5) evaluation, and 6) reflection and summary. This technique can promote choreography dance design ability of students through thinking and problem-solving processes.

Keywords: Dance Design Ability, PBL, Questioning Technique

Wang Di. (2566). การศึกษาการเรียนแบบปัญหาเป็นฐานร่วมกับเทคนิคการถามที่ส่งเสริมความสามารถในการออกแบบทำเต็นของนักศึกษา. คุรุศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน. อาจารย์ที่ปรึกษา : รศ.ดร.สมบัติ คชสิทธิ์ ผศ.ดร.เรขา อรัญวงค์

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เปรียบเทียบความสามารถด้านการออกแบบทำเต็นของนักศึกษาระหว่างก่อนและหลังการเรียนแบบปัญหาเป็นฐานร่วมกับเทคนิคการถาม และ 2) เปรียบเทียบความสามารถด้านการออกแบบทำเต็นของนักศึกษาระหว่างหลังการเรียนแบบปัญหาเป็นฐานร่วมกับเทคนิคการถามกับเกณฑ์ร้อยละ 70 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 3 ของวิทยาลัยดนตรีแห่งหนึ่ง มหาวิทยาลัย Langfan ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน จำนวน 20 คน ได้มาจากการสุ่มแบบแบ่งกลุ่ม เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แผนการสอน และแบบทดสอบความสามารถในการออกแบบทำเต็น การวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้การทดสอบค่าที่แบบไม่เป็นอิสระต่อกัน และทดสอบค่าที่แบบกลุ่มเดียว

ผลการวิจัยพบว่า 1) ความสามารถด้านการออกแบบทำเต็นของนักศึกษาหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนแบบปัญหาเป็นฐานร่วมกับเทคนิคการถาม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($t = 7.06, p = .00$) และ 2) ความสามารถด้านการออกแบบทำเต็นของนักศึกษาหลังเรียนสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($t = 30.55, p = .00$)

องค์ความรู้ที่ได้จากการวิจัยในครั้งนี้ คือ การเรียนแบบใช้ปัญหาเป็นฐานร่วมกับเทคนิคการถามประกอบด้วย 6 ขั้นตอน ได้แก่ 1) ออกแบบการถาม 2) วิเคราะห์ปัญหาและทดลอง 3) ขับเคลื่อนและควบคุมความก้าวหน้า 4) สาธิตการทดสอบผล 5) ประเมินผล 6) สะท้อนการเรียนรู้และสรุปผล ซึ่งเป็นกระบวนการที่สามารถพัฒนาความสามารถด้านการออกแบบทำเต็นของนักศึกษาได้ ผ่านกระบวนการคิดและลงมือปฏิบัติในการแก้ปัญหา

คำสำคัญ : ความสามารถในออกแบบทำเต็น การจัดการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน เทคนิคการตั้งคำถาม

GRAD VRU